

NOVÝ PŘÍPAD DETEKTIVŮ
BALLARDOVÉ A BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

ČEKÁNÍ

„OD MISTRA MODERNÍ DETEKTIVKY“
EXPRESS

ČEKÁNÍ

Michael Connelly

ČEKÁNÍ

sloart

Copyright © 2024 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2025

This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými
prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně
fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9, info@slovart.cz, v Praze roku 2025
Z anglického originálu *The Waiting* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1069-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Věnováno Mary „Meme“ Mercerové
s mnoha díky*

PONDĚLÍ, 7:28 hod.

1

Čekání na vlnu měla radši než samotnou jízdu na ní. Seděla obkročmo na prkně, před sebou útesy a boky se jí pohupovaly v rytmu vzdouvající se hladiny. Připomínalo jí to dětství, když jako malá holka jezdila na koni jménem Kaupo Boy. Okamžiky, kdy čekala, až přijde další řada vln a ona se do toho obuje a opře se do pádla, v sobě měly cosi posvátného.

Podívala se na hodinky. Jednu sérii ještě stihne. Když to půjde, dojede po ní až na konec. Dokázala si však vychutnat i okamžiky pouhého splývání, kdy zavřela oči a obrátila hlavu nahoru. Slunce teď stálo těsně nad útesy a hřálo ji do tváře.

„Vás jsem tu ještě neviděl.“

Ballardová otevřela oči. Byl to ten chlap na prkně One World. Mazák ze staré školy – bez neoprenu i pojistného řemínku, s kůží spálenou tak, že měla barvu třešňového dřeva. Ballardová se připravila, protože věděla, co teď přijde: machistické vymezování teritoria.

„Obvykle bývám v Topanze,“ odpověděla. „Jenže tam ráno nic nebylo.“

Neřekla mu, že se dívala na aplikaci s předpovědí vln. Staří mazáci se na apku nikdy nedívali.

Muž byl asi šest metrů nalevo od ní a vezl se bokem na nízkých vlnách, aby ji mohl pozorovat. Ženy byly ve Staircases vzácností. Tohle byl terén pro velké kluky. Spousta skal a krátký nástup. Člověk musel vědět, co dělá, a Ballardová to věděla. Nevjela nikomu do válce a z vlny nevyjela moc brzy. Jestli ji tenhle chlap hodlá poučovat, hezky rychle mu zavře zobák.

„Já jsem Van,“ představil se.

„Renée,“ odpověděla.

„Nechceš pak zajít do Paradise Cove na snídani?“

Trochu přímočaré, ale budiž.

„Nemůžu,“ odmítla Ballardová. „Čekám na poslední sérku a pak mám práci. Ale díky.“

„Tak třeba příště,“ řekl Van.

Než stačil jejich rozhovor nabrat rozpačitý ráz, kdosi o něco dál za nimi začal pádlovat a srovnal prkno s příchozí vlnou. Jeho pohyb vyvolal reakci, jako když se jeden pták vyplaší a do vzduchu se za ním zvedne celé hejno. Ballardová se ohlédla přes rameno a uviděla další sérii vysokých vln. Předklonila se, zvedla si nohy na prkno a začala pádlovat. Hluboké záběry s prsty hezky u sebe, aby nabrala rychlost. Snížit těžiště. Nechtěla vlnu prošvihnout, rozhodně ne před Vanem.

Podívala se doleva a viděla, jak s ní Van srovnal tempo. Chtěl na ni zatlačit, ukázat jí, čím je tohle rajon.

Ballardová zabrala silněji, až ucítila pálení v ramenou. Prkno se začalo s vlnou zvedat a ona se pustila do akce: vyskočila do podřepu na středové čáře, levou nohu zasunula za sebe a postavila se přesně ve chvíli, kdy se vlna začala ohýbat. Stlačila špičku a začala klouzat po čele vlny.

Za sebou uslyšela Vana, jak na ni volá, že je mimochodka.

Roztáhla ruce kvůli lepší rovnováze, navedla prkno patou do zatáčky, vyhoupla se po stěně vlny vzhůru a pak se naplno spustila dolů. Na osm vteřin celý okolní svět zmizel. Byla jen ona a oceán. Voda. Nic jiného.

Když pak dojížděla v pění, vzpomněla si na Vana a ohlédla se za sebe. Chvíli ho nikde nebylo vidět, ale pak se z příboje vynořila jeho hlava a červené prkno. Zvedl ruku a Ballardová mu kývla na rozloučenou. Seskočila z prkna, zvedla ho a vyšla z příboje.

Než obešla duny a dostala se k parkovišti, měla už neopren svlečený až k bokům. Slunce a vítr byly tak silné, že už jí osychala kůže. Opřela si prkno o bok landroveru a sáhla pod zadní blatník pro krabičku s klíčem.

Byla ale pryč.

Podřepila a zadívala se na asfalt kolem pneumatiky, jestli se magnet neuvolnil a krabička někam nespadla.

Nic.

Naklonila se a prohlédla si zespodu celý prostor blatníku v naději, že krabičku omylem přicvakla jinam než obvykle.

Jenže krabička nikde.

„Sakra.“

Ballardová rychle vstala a zamířila ke dveřím. Zatáhla za kliku a dveře se otevřely – auto zůstalo odemčené.

„Sakra, sakra, sakra.“

Klíč i magnetická krabička ležely na sedadle řidiče. Zároveň si Ballardová všimla, že přihrádka na straně spolujezdce je otevřená. Natáhla se, sáhla pod sedadlo řidiče a přejela rukou po koberečku tam a zpátky.

Její telefon, zbraň, peněženka i služební odznak byly pryč. Zajela rukou o něco dál a zpod sedadla vytáhla pouta a záložní revolver Ruger na sedm ran, kterého si zloděj zjevně nevšíml.

Vstala a rozhlédla se po parkovišti. Nikdo tam nebyl. Jen řada aut a obytných vozů patřících surfařům, kteří byli ještě na vodě.

„To mě poser,“ řekla Ballardová.

2

Protože jí ukradli peněženku s identifikační kartou, nemohla Ballardová projet turniketem u vjezdu do Centra Ahmansonových, kde měla prostory losangeleská policie, a tak zajela na záložní parkoviště za mohutným výcvikovým centrem a zavolala z nového telefonu Colleen Hatterasové. Ta měla v hlase naléhavý tón.

„Renée, kde jsi? Neměla být v devět porada?“

„Jsem na zadním parkovišti. Potřebuju, abys mě pustila dovnitř požárním východem, Colleen.“

„Určitě? Jestli to kapitán...“

„Ale no tak. Normálně mi otevři a s kapitánem si to pak vyřídím. Jsou tam ještě všichni?“

„Ehm, jo. Myslím, že si Anders odskočil do bufetu, ale neříkal, že by byl na odchodu.“

„Dobře, tak pověz Tomovi nebo Paulovi, ať pro něj zajdou, a otevři mi. Za dvě minuty jsem tam.“

„Hele, a co se stalo? Nezavolalas a nebereš nám telefon. Už jsme si začínali dělat starosti.“

Ballardová vystoupila z Land Roveru Defender a zamířila k zadním dveřím do komplexu. Už teď byla z Colleen podrážděná, a to ještě den ani nezačal.

„Uklidni se, Colleen,“ řekla. „Všechno už je v pořádku. Ztratila jsem na pláži telefon a peněženku. Musela jsem si zajet domů pro kreditní kartu a pak se zastavit v Apple Store pro nový mobil. Takže mi prosím tě otevři. Už tam skoro jsem, takže končím.“

Zavěsila dřív, než Colleen stačila zareagovat, protože jí bylo jasné, že by to Colleen určitě začala komentovat. Došla k požárnímu východu a přitáhla si bundu těsněji na tělo, aby nebylo tak zjevné, že nemá k opasku přicvaknutý odznak.

Colleen jí otevřela dveře a vzápětí se ozval ohlušující alarm. Ballardová rychle vstoupila dovnitř, dveře zavřela a zvuk utichl.

„Jak jsi ztratila telefon a peněženku? Někdo ti je ukradl?“

„To je na dlouhé povídání, Colleen. Jsou tu všichni?“

„Tom šel pro Anderse.“

„Fajn. Začneme hned, až se vrátí.“

Požární východ byl situovaný za archivem s vyšetřovacími spisy. Ballardová s Colleen v patách prošla podél zadní řady regálů a ocitla se v prostorách oddělení otevřených nevyřešených případů. Uprostřed sálu se nacházel takzvaný „raft“ – osm pracovních stolů sražených k sobě a oddělených příčkami, které detektivům zajišťovaly určitou míru soukromí. U bočních zdí sálu stály spisové skříně a mezi nimi visely bílé tabule, kam si detektivové zaznamenávali vývoj aktuálních vyšetřování.

„Omlouvám se za zpoždění,“ oznámila Ballardová, když došla ke svému stolu na konci raftu. „Jen co se objeví Tom s Andersem, začneme.“

Posadila se a přihlásila se do městského počítačového systému. Zadala heslo do policejního portálu a otevřela databázi obsahující hlášení o trestné činnosti z území celého okresu. Přitom se zaměřila na zprávy o vykradených vozidlech na plážích na území okresu a záhy jí vypadlo hned několik případů. Ballardová si z nich vytáhla seznam krádeží, k nimž došlo na oblíbených surfařských plážích. Na pobřeží jižní Kalifornie surfovala už od šestnácti let. Navštívila všechny možné pláže od Trestlesu po Dockweiler, znala každé zákoutí a díky tomu ji okamžitě udeřilo do očí, že k těmto KZMV – krádežím z motorových vozidel – došlo výlučně v místech, kde z oceánu není vidět na parkoviště.

To jí prozradilo tři věci. Zaprvé, krádeže má s největší pravděpodobností na svědomí stejný zloděj nebo skupina zlodějů. Zadruhé, pachatel se vyzná v surfaření a nespíš surfuje i on sám. A zatřetí, ke krádežím došlo na území několika policejních rajonů po celém pobřeží, takže si zatím nikdo nevšiml jejich možné provázanosti. Policisté je vyšetřovali jako jednotlivé trestné činy.

Ballardová začala pročítat souhrny vyšetřovacích zpráv, aby zjistila, jestli si případní svědkové nevšimli něčeho

užitečného, zda se nenašly otisky podezřelých osob nebo jestli některé z policejních oddělení nepodniklo po prvotním ohlášení trestného činu nějaké další vyšetřovací kroky. Žádná z krádeží však nebyla tak velká, aby u policistů vzbudila větší zájem. Většinou zmizely jen peněženky, telefony, peníze a náhradní prkna. Ballardová věděla, že budou-li se tyto případy řešit odděleně, s největší pravděpodobností se na ně zapomene hned po sepsání úvodní zprávy. V souladu s protokolem poputují kamsi na oddělení kriminality motorových vozidel, ale bez popisu podezřelého, jediného otisku prstu a bez alespoň části poznávací značky vozu, v němž pachatel odjel, spadnou tyto případy do bezedného chřtánu drobných deliktů, jimž soukolí trestní spravedlnosti nevěnuje velkou pozornost. Taková byla moderní doba. Policejní zprávy se sepisovaly převážně kvůli pojišťovnám. Z hlediska policejní práce to byla ztráta času a papíru.

Colleen vystrčila hlavu zpoza příčky, která oddělovala její pracovní stůl od Ballardové. Ze svého místa nemohla vidět na její monitor. „Na čem pracuješ?“ zeptala se.

Ballardová se odhlásila. „Jen si kontroluju maily,“ odpověděla. „Všichni jsou připravení?“

„Anders už je tady,“ řekla Colleen.

Ballardová vstala a oslovila tým.

3

Kromě Ballardové, která byla řádně ustavenou policistkou na plný úvazek, se celé oddělení otevřených nevyřešených případů skládalo výhradně z dobrovolníků. Před dvěma lety, kdy vzhledem k rozpočtovým omezením převládl mezi policejními sbory trend využívat k vyšetřování odložených případů detektivy ve výslužbě, byla Ballardová pověřena vedením jednoho takového útvaru v Policii Los Angeles. Zároveň se stala jeho hlavní náborářkou, což v praxi znamenalo, že musela přesvědčovat lidi, aby alespoň jednou týdně přispěli svými schopnostmi ke vznešenému policejnímu úsilí, a to za částku padesát dolarů měsíčně na pokrytí nákladů. Nakonec však i přesto dospěla do fáze, kdy byla s personálním obsazením svého týmu spokojená.

U raftu seděli bývalý agent FBI Tom Laffont, Lilia Aghaziová, která strávila dvacet let v městské policii Las Vegas, a Paul Masser, bývalý okresní státní zástupce. Colleen Hatterasová se nikdy jako policistka neživila. Byla to žena v domácnosti, kterou chytla genetická genealogie, a než si podala přihlášku k policii, absolvovala několik internetových kurzů. U klávesnice byla neúnavná – a se stejnou neúnavností čmuchala i v osobních životech ostatních členů týmu, přičemž se zaměřovala především na Ballardovou. A taky se označovala za „empatku“, která si nikdy neodpustila komentáře na téma, jaké pocity v ní určití lidé vyvolávají. Ballardová jí to neochotně trpěla, protože po stránce vyšetřování byla Colleen velice schopná.

Nejnovějším přírůstkem do týmu byl Anders Persson, který vybočoval ještě víc než Hatterasová. Celá jeho policejní zkušenost se omezovala na dobrovolnickou činnost pro Švédskou policejní správu v rodném Stockholmu. Zároveň

však Persson v pouhých osmadvaceti letech šéfoval losangeleské softwarové firmě – tuto práci vykonával po večerech a během dne vypomáhal jejich týmu. A zatímco Hatterasová byla expertkou na vyhledávání rodinných historií a genetických spojitostí, na Perssona se kolegové obraceli, když potřebovali vypátrat někoho, kdo si dal mimořádně velkou práci, aby ho nikdo vypátrat nemohl. Dohromady tak Hatterasová s Perssonem tvořili obávaný tým, jenž vhodně doplňoval kolegy s reálnou policejní a vyšetřovací praxí. A přestože se celé oddělení včetně Ballardové stále zotavovalo z obrovského šrámu, který na jejich pověsti zanechal jeden zpackaný raný případ, dnes měla Ballardová pocit, že její tým šlape jako dobře seřízený motor. U raftu bylo místo ještě pro dva dobrovolníky, ale Ballardová byla spokojená s výsledky, jichž dosahovali právě v této sestavě. Její útvar dokázal vyřešit v průměru tři odložené vraždy měsíčně. Oproti šesti tisícovkám nevyřešených vražd, jejichž spisy stály v regálech archivu za raftem, to sice byla kapka v moři, ale začátek to vůbec nebyl špatný.

Ballardová nyní přistoupila k tabuli u zdi, aby zahájila poradou. Obvykle by si sundala sako a přehodila ho přes židli, ale dnes si ho nechala na sobě, aby zakryla skutečnost, že na opasku nemá odznak.

Čtveřice tabulí rozmístěných vedle sebe se používala ke sledování postupu v případech, u nichž nějaký vývoj nastal. Každé pondělí ráno se všichni členové sešli na oddělení, aby probrali pokroky, jichž dosáhli během uplynulého týdne. První tabule obsahovala seznam všech případů obsahujících důkazy, které by se měly předat ke kriminalistické a technologické analýze. To zahrnovalo především DNA, otisky prstů a v některých případech balistický rozbor. Kalifornské soudy začaly připouštět DNA jako důkaz v trestněprávních případech teprve počátkem devadesátých let, přičemž genetická analýza dělala v posledních letech významné kroky vpřed. Díky tomu se daly úspěšně přezkoumávat nevyřešené případy z posledních tří desetiletí. Rovněž databáze otisků prstů se v posledních letech významně rozšířily. Balistické databáze za těmito pokroky zaostávaly a nebyly až tak užitečné, ale u případů s použitím střelné zbraně se nedaly opomíjet ani ty.

Největší nečistotu v palivové nádrži dobře seřízeného motoru jejího oddělení představovala skutečnost, že mnohé vyřešené případy byly tak staré, že odhalení pachatelé už byli mrtví nebo seděli ve vězení. Vyšetřovatelé tak sice získali odpovědi pro stále truchlící rodiny pozůstalých, ale přesto v nich přetrvával pocit, že spravedlnosti nebylo uspokojivě učiněno zadost nebo že se tak stalo příliš pozdě. Členům oddělení otevřených nevyřešených případů tak zůstalo odepřeno něco, po čem každý vyšetřovatel prahne, a na konci případu to i potřebuje: možnost konfrontovat zlo spojené s vraždou. Proto se všichni členové týmu zaměřovali především na takzvané živé případy – tedy na vyšetřování, u nichž se předpokládá, že pachatel je stále naživu a na svobodě. Archiv obsahoval záznamy o nevyřešených případech sahajících až do prvních let 20. století, avšak Ballardová svým lidem nařídila, aby pracovali jen na spisech založených po roce 1975.

Prohlédla si první tabuli, aby zjistila, jestli na ní přibýly nové případy. Pokud se někdo na žádném probíhajícím vyšetřování aktuálně nepodílel, měl za úkol vytahovat z archivu případy a posuzovat je z hlediska vhodnosti k dodatečnému prošetření.

„Dobrá, takže nikdo na seznam nic nepřidal?“ zeptala se.

Následovalo kolečko záporných odpovědí, načež Laffont zvedl ruku. „Myslím, že tento týden budu jeden nový případ mít,“ prohlásil. „Ale ještě musím počkat, až se mi dneska ozve Darcy – když budu mít štěstí.“

Darcy Troyová byla specialistka na DNA, která měla na starosti agendu z oddělení otevřených nevyřešených případů. Bylo příjemné mít v laboratoři přiděleného konkrétního člověka, ale obráceně to neplatilo a Troyová nebyla přidělená výlučně jim. Aktuální vyšetřování přitom měla vždy přednost před odloženými případy a Troyová musela nejprve provést analýzy DNA k těmto vyšetřováním a teprve pak se mohla věnovat tomu, co přišlo z raftu. Čekání někdy bylo skličující.

„Co je to za případ?“ zeptala se Ballardová.

„Sexuální napadení a vražda z jednadvadesátého roku,“ odpověděl Laffont. „Ošklivý případ. Tedy ne že by některé případy byly hezké, ale tenhle pachatel zaútočil hned

několikrát a pak oběť uškrtil. Ejakuloval mimo tělo, ale něco jí zanechal na šatech. Darcy si to převzala. Minulý týden říkala, že tyhle dny už snad něco bude mít.“

„Dobře,“ řekla Ballardová. „Shaquilla Washingtonová,“ odpověděl Laffont. „Případ z jihu. Moc se tomu tehdy nevěnovali.“

Ballardová přikývla. Všeobecně se vědělo, že v archivu se nachází neúměrně vysoký počet případů, které si nezískaly velkou pozornost detektivů výlučně kvůli faktu, že k danému zločinu došlo v některé minoritní komunitě na jižní nebo východní straně města. To mohlo být způsobeno tím, že v těchto komunitách bylo vražd obecně víc a pracovní zátěž tamních detektivů byla největší v celém městě. Ale taky se to dalo vysvětlit tak, že na příslušnících těchto komunit detektivům tolik nezáleželo a ani oběti se od nich nedočkaly velkého soucitu. U Laffonta však Ballardová nic podobného nezaznamenala. Když měl čas zajít do archivu a vytáhnout si odtamtud pár případů k posouzení, naopak si často vybíral spisy z jižních čtvrtí. Přitom to byl běloch krátce před šedesátkou, který se jako agent FBI přidělený k losangeleské pobočce málokdy ocitl v jižní části města. Své současné působení zřejmě vnímal jako snahu srovnat miský vah. Ballardová si ho za to vážila.

„Tak doufejme, že Darcy s něčím přijde,“ řekla.

Pokračovala s týmem v rekapitulaci případů, až nakonec došla k poslední tabuli obsahující soupis vyšetřování, která dospěla nejdál a momentálně se u nich čekalo na zatčení, obžalobu nebo uzavření. Poslední případ na tomto seznamu patřil Masserovi.

Týkal se vraždy prodavačky v jedné hollywoodské prodejně smíšeného zboží z roku 1997. Do prodejny vnikl muž v kukle, poručil prodavačce, ať vytáhne všechny peníze z pokladny na pult, načež ji střelil do prsou a ona na místě zemřela. Nakonec skočil do čekajícího auta a uprchl. Podle různých svědků zevnitř prodejny i mimo ni seděla za volantem běloška s dlouhými černými vlasy. Prý se jednalo o kaštanově hnědý sedan, a jeden svědek dokonce zachytil první dvě číslice z poznávací značky.

V prodejně byla instalovaná videokamera a prohlídka záznamu odhalila, že z pistole vyšla rána v okamžiku, kdy

peníze, jež mu prodavačka vyskládala na pult, podezřelý strkal do brašny. Zdálo se, že šlo o náhodný výstřel, který šokoval i samotného střelce. Ten se totiž vzápětí otočil a utekl z prodejny, přestože polovina peněz ještě ležela na pultu.

Číslice z poznávací značky a popis automobilu nakonec vyšetřovatele dovedly k muži jménem Donald Russell, majiteli kaštanově hnědé Hondy Accord, jejíž poznávací značka začínala dotyčnými dvěma číslicemi. Russell byl nezaměstnaný a na kontě měl několik drogových deliktů. Bydlel s manželkou, která měla rovněž záznam za drogy. Vlasy však měla světlé a ostříhané nakrátko. Policie je vyslechla, ale oba popřeli, že by měli s loupeží a vraždou cokoliv společného. Přitom poskytli alibi, jež vyšetřovatelé nedokázali potvrdit ani vyvrátit. Detektivové tedy odnesli případ na okresní státní zastupitelství, ale státní zástupce odmítl podezřelou dvojici obžalovat, protože podle jeho názorů bylo důkazů příliš málo na to, aby mohly přesvědčit porotu a v případě zajistit usvědčující rozsudek. S žádnými dalšími důkazy však detektivové nedokázali přijít, a tak případ postupně vychladl – až do chvíle, kdy si Paul Masser z oddělení otevřených nevyřešených případů vytáhl vyšetřovací spis z archivního regálu.

Masser celý případ znovu prošel a záhy zjistil, že v něm nefiguruje žádné z tradičních důkazů, které by mohly starý případ znovu nastartovat. Na místě činu se nenašly otisky prstů ani DNA. Kulku sice z těla mrtvé prodavačky vytáhli, ale moderní balistické technologie se na ní nedaly aplikovat, protože se zdeformovala při nárazu do páteře oběti, takže se nedala porovnat s kulkami figurujícími v databázi Národní integrované balistické informační sítě. A nenašla se ani zbraň, k níž by se kulka dala přiřadit.

Masser však vypátral oba původní podezřelé, kteří stále bydleli v Los Angeles, a dozvěděl se dvě věci, které jim mohly být užitečné i čtvrt století po vraždě. Zaprvé zjistil, že manželský pár už není pár; pět let po vraždě se oba podezřelí rozvedli. A zadruhé díky sociálním sítím vypátral, že Maxine, dnes už bývalá manželka Donalda Russella, je vyléčená narkomanka, která podle své facebookové stránky nedávno oslavila dvacet let abstinence.

Masser měl jako bývalý státní zástupce dostatek zkušeností na to, aby si uvědomil, že s rozpadem manželství Russellových padla i některá zákonná omezení, která se na ně v době původního vyšetřování vztahovala. Například platilo pravidlo, že manželka nebo manžel nemusí vypovídat proti svému partnerovi, pokud k tomu od něj nedostane souhlas. Tato ochrana se však omezovala jen na dobu trvání manželství, což znamenalo, že se v tomto případě nabízela příležitost postavit bývalou manželku proti bývalému manželovi. Masser měl navíc člověka léčícího se z drogové závislosti ve vlastní rodině, díky čemuž také věděl, že ve většině odvykacích klinik podněcují klienty k tomu, aby si v rámci své trnité cesty k abstinenci psali deník.

Sebral tedy informace shromážděné během původního vyšetřování, na jejich základě sepsal žádost o soudní povolení k prohlídce bytu, ve kterém dnes Maxine Russellová bydlela, a přesvědčil soudce, aby mu ji podepsal. Žádost se vztahovala i na veškeré deníky a písemnosti sepsané podezřelou a také na rodinné fotografie. Během domovní prohlídky pak Masser objevil v obývacím pokoji na regále několik deníků, které si Maxine během dlouholeté abstinence skutečně psala. V jednom z nich popisovala loupež, jež se vymkla z rukou, a v jiném zase své výčitky svědomí kvůli ztrátě lidského života, přestože i ona v deníku trvala na tom, že šlo o nešťastnou náhodu. Fotoalbum nalezené ve skříni navíc obsahovalo její fotografie sahající až do úplného dětství. Mnoho snímků přitom Maxine zachycovalo s dlouhými tmavými vlasy.

Policie ji tedy zatkla a Maxine už dva týdny seděla ve vězení, protože nedokázala složit zálohu na kauci, kterou jí soud stanovil na dva miliony dolarů. Policie držela zatčení v tajnosti a případ zatím unikal pozornosti médií. Přišel čas, aby Masser rozjel druhou část jejich dohodnuté strategie.

„Dneska odpoledne mám schůzku s Johnem,“ oznámil skupině. „Zajedeme za Maxininou advokátkou a zjistíme, jestli mají zájem o dohodu. Po dvou týdnech ve vazbě už jí nejspíš začíná docházet, že by nerada strávila zbytek života ve vězení.“

Masser měl na mysli Johna Lewina, okresního státního zástupce, jenž měl na starosti případy z jejich oddělení. Vět-

šina odložených případů, které se podařilo vyřešit, se těšila velké mediální pozornosti a místní sdělovací prostředky daly Lewinovi přezdívku „král vychladlých případů“.

„Už volala z vězení bývalému manželovi?“ zeptala se Ballardová.

„Ze sledovaných čísel ne,“ odpověděl Masser. „Pochybuj, že Donald o jejím zatčení ví.“

„A co jí John nabídne?“ zeptal se Laffont.

„Nevím, s čím začne, ale řekl mi, že je ochoten jít až na úplné odložení,“ odpověděl Masser, „pokud mu vydá ex-manžela.“

„A ty myslíš, že mu ho práskne?“ vyzvídal Laffont.

„Jo, myslím, že jo,“ odvětil Masser. „Pokusil jsem se dostat k jejich rozvodovému spisu, ale je zapečetěný. Nicméně Maxine po rozvodu už dvakrát požádala soud, aby mu vystavil zákaz styku. Vypadá to, že mezi nimi moc lásky nezbylo. Určitě ho pustí.“

„To doufám,“ ozvala se Ballardová. „Tak mi pak dej vědět.“

„Jasně,“ reagoval Masser.

„Fajn, takže to je všechno,“ řekla Ballardová. „Omlouvám se za zpoždění a vážím si toho, že tady všichni jste. Tak se do toho obujme a vyřešme pár případů.“

Ballardová vždy končila týdenní poradou stejnou větou, kterou si vypůjčila ze své milované skladby „Dig Down“ od kapely Muse. A tatáž slova měla vylepená i na zdi své kuchyně. Bylo to její motto, jímž se řídila v životě i při vyšetřování.

4

Když se Ballardová vrátila ke stolu, vytáhla si vyšetřovací zprávu, kterou si před poradou stačila letmo prohlédnout. Týkala se vloupání do automobilu, k němuž došlo před pár měsíci v Topanze. Její pozornost přitom upoutala poznámka vyšetřovatele, že v době vykradení automobilu se na parkovišti nacházel prodavač ovoce. Ten sice uvedl, že si ničeho nevšiml, ale detektiv si přesto zapsal jeho jméno a telefonní číslo pro případné návazné šetření. Ballardová si nyní poznamenala informace o prodejci a oběti krádeže do malého zápisníku. Poškozený se jmenoval Seth Dawson. Na policii vypověděl, že kromě zbrusu nového iPhone 15 mu zloděj ukradl také hodinky Breitling v ceně tří tisíc dolarů, které dostal jako dárek od otce. Vzhledem k souhrnné ceně zmíněných dvou položek přesahovalo jejich odcizení hranici drobné krádeže a spadalo do kategorie závažných trestných činů.

Když si Ballardová strkala notes zpátky do kapsy saka, Colleen znovu vyklonila hlavu přes příčku.

„Nezapomnělas dneska na něco?“ zeptala se.

Ballardová si ihned přehrála v duchu ranní poradou a přemýšlela, co opomenula s kolegy probrat. „Myslím, že ne,“ odpověděla. „Na co bych měla zapomenout?“

Colleen ztišila hlas a spiklenecky zašeptala: „Třeba na svůj odznak.“

Ballardová si sjela rukou k pravému boku, jako by šmátala po odznaku na opasku.

„Sakra, máš pravdu,“ řekla. „Mám ho v autě pod sedadlem. Až půjdu z budovy, tak si ho vezmu. Díky za upozornění, Colleen.“

„To je samozřejmost,“ reagovala Hatterasová.

Jedna ze dvou linek na pevném telefonu začala blikat. „Můžeš to vzít?“ zeptala se Ballardová Colleen.

„Jasně.“ Hatterasová zmizela za příčkou, přijala telefonát a promluvila na Ballardovou, aniž vykoukla ven: „Na jedničce máš Darcy Troyovou,“ oznámila. „Prý je to důležité.“

Ballardová stiskla tlačítko a zvedla sluchátko.

„Ahoj Darcy, nech mě hádat. Shaquilla Washingtonová?“

„Shaquilla Wa–? Ne, ne, jde o něco jiného. Právě jsme získali horkou stopu na Polštářového násilníka.“

Ballardová nereagovala. Po páteři jako by jí sjížděl mrazivý prst.

„Renée?“

„Jo, promiň, jsem tady. Kde ho mají?“

„Nemají ho. Je to jen shoda s vaším loňským případem, kde jste hledali příbuzné.“

„Pověz mi o tom víc.“

„Lidi z Divize West Valley zatkli muže za domácí násilí. Odebrali mu stěry a my jsme je odeslali do databáze ministerstva spravedlnosti. A vypadla nám příbuzenská shoda s případem Abby Sinclairové.“

Byl to jeden z prvních případů, kdy Ballardová po předloňském restartu oddělení zadala vzorky ke srovnávací genetické analýze. Takzvaný Polštářový násilník terorizoval město plných pět let. Od přelomu tisíciletí napadl doma desítky žen. Všechny oběti v době útoku spaly, a když se probudily, měly na hlavě povlak od polštáře, takže útočníka nemohly vidět. Pachatel každou oběť znásilnil, načež ji dusil tak dlouho, až ztratila vědomí, spoutal ji stahovacími páskami a uprchl.

Policie sestavila společný vyšetřovací tým, ale nikdy nikoho nezatkla. Tato hrůzovláda vyvrcholila v roce 2005 vraždou Abby Sinclairové, pachatelovou poslední známou obětí. V jejím případě zašel Polštářový násilník s dušením příliš daleko a oběť usmrtil. Poté útoky ustaly a po pachateli se slehla země.

„Takže to byla příbuzenská shoda,“ konstatovala Ballardová. „Jak blízká?“

„Hodně,“ odpověděla Troyová. „Muž, kterého zatkli, je pravděpodobně pachatelův syn.“

Ballardová přikývla. Cítila, jak se jí zrychluje tep a do krve se jí vyplavuje adrenalin. „Kdy ho za to domácí násilí zatkli?“

„Před devíti týdny.“

„Jejda.“

„Takhle dlouho dneska trvá zpracování stěrů získaných během zatčení. Tyhle vzorky nemají takovou prioritu jako DNA odebraná přímo z místa činu. Buďme rádi, že už jste měli to vyhledávání příbuzenské shody v systému.“

Během let, kdy Polštářový násilník terorizoval město, nastoupila Ballardová k policii, chodila na akademii a později dělala uniformovanou pochůzkářku. A v případě Abby Sinclairové dorazili s partákem na místo činu jako první. Bylo to vůbec první místo vraždy, na němž se kdy Ballardová ocitla, a přestože od té doby zhlédla takových míst mnoho, obraz Abbyina nahého těla ležícího na posteli s polštářovým povlakem nataženým přes hlavu se jí navždy vypálil do mysli. A po nástupu sem to byl první případ, který si vytáhla z regálu v knihovně ztracených duší – tedy v archivu vyšetřovacích spisů.

„Dobře, Darcy,“ řekla. „Pověz mi všechno, co k tomu případu máš.“

Veškeré informace si zapsala, poděkovala Troyové za telefonát a zavěsila. Vstala, aby se podívala, kdo ještě u raftu zůstal. Na pondělních ranních poradách byla účast povinná, ale jinak se od vyšetřovatelů žádalo, aby odpracovali pouhý jeden den týdně, a mnozí z nich ihned po poradě skutečně odjížděli domů, jelikož měli pro práci na oddělení vyhrazený jiný den. Ballardová viděla jen Hatterasovou s Perssonem. Věděla, že Aghzafiová ráda pracuje ve čtvrtky a pátky, a Masser už nejspíš odjel na schůzku se státním zástupcem a obhájcem v případě Maxine Russellové. Ani Laffonta nebylo nikde vidět, ale Ballardová doufala, že si jen odskočil pro kávu nebo na toaletu, protože věděla, že ho bude potřebovat.

„Andersi, Colleen, poslouchejte mě,“ začala. „Právě jsme získali horkou stopu a musíme se jí naplno věnovat.“

Zadívala se do poznámek a pokračovala.

„Chci, abyste proklepli jistého Nicholase Purcella, datum narození 29. ledna 2000. Zhruba před devíti týdny ho zatkli ve West Valley za domácí násilí. Chci o něm vědět všechno: kde bydlí, kde pracuje, co přesně provedl, zkrátka všechno.“

„Co je to za případ?“ zeptal se Persson.

„Asi před dvaceti lety jsme tady měli sériového delikventa s přezdívkou Polštářový násilník,“ začala Ballardová. „Během pěti let napadl několik žen. Vlastně ne několik – obětí byly desítky. Nakonec jednu zavraždil a úplně se vytratil. Nikdy ho nedopadli. A ta vražda, to je náš případ.“

„Ale počkej,“ ozvala se Hatterasová. „Jestli se ten Nicholas Purcell narodil v roce 2000, tak...“

„Tak to nemůže být on,“ doplnila Ballardová. „Správně, není to on. Je to jeho otec. Vypadla nám příbuzenská shoda. Polštářovým násilníkem je Purcellův otec. My ho musíme přes jeho syna najít, získat jeho DNA a od toho se odpíchnout.“

„Žůžo,“ prohodil Persson.

Ballardová se na něj na chvíli podívala, protože si nebyla jistá, co na tom Švédovi připadá žůžo. Nakonec to připsala tomu, že angličtina je až jeho druhý jazyk. Pokývala hlavou a vyrazila do archivu, přičemž cestou slyšela, jak už Hatterasová s Perssonem probírají, jak si v tomto případě rozdělí práci.

V archivu byly případy roztríděné nejprve podle roku a poté abecedně podle příjmení oběti. Ballardová si musela pomocí klikového mechanismu zpřístupnit regály s případy z roku 2005. Vyšetřovací spis Abby Sinclairové byl ale spíš celý box. Obsahoval záznamy o vyšetřování vraždy, ale i veškeré záznamy o šestačtyřiceti sexuálních napadeních od roku 2000. Šlo o velkou lepenkovou krabici s uchy. Ballardová ji vytáhla z regálu a odnesla ke svému stolu.

Když se vrátila z archivu, byli už Hatterasová i Persson otočení jejím směrem a čekali na ni. V Perssonovi se zatím Ballardová nevyznala tak dobře jako po dvou letech práce v Hatterasové. A nyní podle jejího výrazu poznala, že se něco stalo.

„Co je?“ zeptala se.

„No, toho Nicholase Purcella jsme našli,“ odpověděla Hatterasová. „A taky si myslíme, že máme jeho otce.“

„Tak to bylo rychlé. A v čem je tedy problém?“

„Podívej se sama.“ Hatterasová vstala, aby Ballardovou pustila ke svému počítači. Ballardová odložila krabici na židli, naklonila se a podívala se na monitor. Byla na něm

facebooková stránka Nicka Purcella s fotografií, kde jeho rodina seděla kolem narozeninového dortu.

„Vrátila jsem se o tři roky zpátky, než jsem to našla,“ poznamenala Hatterasová.

„Dobře, a co je tohle?“ zeptala se Ballardová.

„Přečti si popisek. Nickovy jednadvacaté narozeniny. A jeho otec je tady napravo.“

Ballardová si otce prohlédla. Jeho tvář jí připadala lehce povědomá, ale netušila, odkud by ho měla znát. Připadal jí jako zdravý padesátník s červenolícím obličejem a hustými vlasy. Na sobě měl pruhované golfové tričko, jehož rukávy obepínaly vypracované bicepsy.

„Kdo to je?“ zeptala se Ballardová.

„Je to soudce,“ vyhrkl Persson dřív, než Hatterasová stčila odpovědět.

„Je to *předsedající* soudce losangeleského vrchního soudu,“ doplnila Hatterasová. „Ctihodný Jonathan Purcell.“

Teprve teď si Ballardová uvědomila, odkud muže zná.

„Vytáhli jste si tu zprávu o domácím násilí?“ zeptala se.

„Mám ji tady,“ potvrdil Persson. „Ale rovnou ti řeknu, že se to nikdy nedostalo dál.“

„Státní zastupitelství to odmítlo,“ dodala Hatterasová.

„Možná je pan soudce kontaktoval.“

Ballardová jí adresovala varovný pohled, aby ji upozornila, že říkat takové věci je nebezpečné.

Přistoupila k Perssonovu stolu a předklonila se, aby si přečetla informace na jeho monitoru. Persson vstal, ona se posadila na jeho místo a začala pročitat souhrnnou zprávu, již sepsal zatýkající důstojník. Hledala podrobnosti o domácím násilí, a především o okolnostech, které ho zařadily do kategorie závažných trestných činů. Jako oběť byla uvedena jednadvacetiletá Sara Santanová, jež uvedla, že když se vrátila z práce o něco později, dostal na ni její partner Nicholas Purcell vztek a dusil ji tak dlouho, až ztratila vědomí. Ballardová posunula stránku níž, aby se podívala, jaké důkazy – pokud vůbec nějaké – policie v případě zajistila. Ve zprávě se konstatovalo, že zasahující policista pořídil snímky krku oběti a také její levé ruky, protože oběť uvedla, že když se snažila odtáhnout Purcellovy ruce ze svého krku, zlomila si dva nehty.

„A ty fotky ve zprávě nejsou?“ zeptala se Ballardová.

„Fotky ne,“ odpověděl Persson.

„Měly by tam být?“ zeptala se Hatterasová.

„Pokud je ten policista pořídil svým telefonem, měly by být přiložené ke zprávě,“ vysvětlila Ballardová. „V případech domácího násilí je to součást protokolu.“

„Zajímalo by mě, jestli je tam přiložil a jestli je státní zastupitelství vidělo,“ řekla Hatterasová.

„To je otázka...“ Ballardová vstala, sebrala ze židle krabici se spisy a zamířila ke svému stolu. „Poslouchejte mě,“ řekla. „O tomhle případu nebudete nikde mluvit. Nikdo další se o něm ani o soudci nesmí dozvědět. Rozumíte?“

Hatterasová s Perssonem vážně pokývali hlavami.

„Dobře,“ řekla Ballardová. „Andersi, pošli mi tu zprávu.“

Položila krabici na svůj stůl a zvedla víko. Box obsahoval šest plastových šanonů umístěných hřbety vzhůru a seřazených podle dat uvedených na hřbetu. Ballardová se na spis poprvé dívala předloni a pamatovala si, že prvních pět šanonů obsahuje zprávy společného týmu o řadě útoků připisovaných Polštářovému násilníkovi. Šestý šanon se pak věnoval výhradně poslednímu případu, totiž vraždě Abby Sinclairové. Ballardová vytáhla z krabice právě tuhle složku a posadila se, aby se s tehdejším vyšetřováním znovu obeznámila.

Než však stačila šanon otevřít, sebrala mobil a zatelefonovala Laffontovi.

„Copak je, Renée?“

„Už jsi odešel?“

„Jo, myslel jsem, že jsme hotovi. Jdu na oběd s kamarádem. Ale měl jsem v plánu se vrátit, až se mi k mému případu ozve Darcy. Pak budu makat na něm.“

„Potřebovala bych tě tu po obědě mít. Přišla nám horká stopa a ráda bych na ní začala dělat ještě dneska.“

„Jo, jasně. Vlastně se můžu vrátit hned. Jsem jen deset minut od tebe. Zastavil jsem se ještě na kus řeči s kapitánem LaBravou. Viděl mě ráno na parkovišti a ptal se na náš vstupní alarm.“

LaBrava byl velitel operací v Centru Ahmansonových. Z tohoto titulu měl na starosti celou budovu s výjimkou oddělení otevřených nevyřešených případů, které spadalo pod Divizi loupeží a vražd v centru města.

„Ježíšmarjá, pořád ty jeho dveře,“ ulevila si Ballardová. „To vážně nemá důležitější věci na práci?“

„Moje řeč,“ odpověděl Laffont. „Ale myslím, že jsem to vyžehlil. Řekl jsem mu, že jsme měli v archivu ještěrku a snažili jsme se ji zachránit tím, že ji dostaneme co nejrychleji ven.“

„Ještěrku? A on ti to zbaštil?“

„To nevím, ale každopádně dostal záminku se na to vykašlat. Myslím, že už to vytahovat nebude.“

„Uvidíme.“

„Tak co ta horká stopa?“

Ballardová mu vysvětlila, že v jednom z prvních případů, které ona jako velitelka oddělení odeslala do laboratoře k porovnání příbuzenské DNA, právě došlo k odhalení shody. A že tato shoda vede k předsedajícímu soudci losangeleského vrchního soudu.

Laffont hvízdal tak hlasitě, až si Ballardová musela odtáhnout mobil od ucha.

„Vystupovalas někdy u soudu před ním?“ zeptal se.

„Nevzpomínám si,“ odpověděla Ballardová. „Myslím, že dělal hlavně občanskoprávní věci. A teď je hlavním soudcem, což je především administrativní pozice.“

„Škoda že už není u soudu. Rád bych se na něj podíval.“

„Neboj se, dostaneš možnost. Chci co nejrychleji získat jeho DNA.“

„Kradmo?“

„Klidně, jestli tě nenapadne něco lepšího. Myslím, že kdybys zajel na soud, zaklepal u něj na dveře a řekl mu: ‚Zdravíčko, pane soudce, můžu vám udělat stěr,‘ asi bys moc nepochodil.“

„Jo, taky si myslím. Takže co tě napadá?“

U tak solidní stopy v tak velkém nevyřešeném případě nechtěla Ballardová oddalovat vyšetřování o jediný den, hodinu, ba ani minutu. Tomuto případu přikládala nejvyšší prioritu už od prvního dne, kdy jednotku vzkřísila z mrtvých. „No, ještě jsem neměla čas o tom moc přemýšlet, ale vím, že soudci můžou parkovat v garáži pod budovou trestního soudu. Takže mě napadlo, že se na něj pověsíme, až po práci vyjde ven, a pak se uvidí.“

„To by šlo. Vážně nemám ten svůj oběd zrušit a vrátit se hned? Do centra stačí vyrazit někdy kolem čtyř, že jo?“

„To ano, ale chtěla bych, aby ses nejdřív s tím případem seznámil. Zrovna jsem si vytáhla spis.“

„Do dvou budu zpátky, co ty na to?“

„Bezva. Taky mám pracovní oběd. Takže se uvidíme odpoledne.“

„Nebudeme na tom dělat sami, že ne?“

„Ne, pokusím se sehnat zpátky i Paula a Liliu.“

„Fajn. Tak ve dvě ahoj.“

„Jasně.“

Ballardová odložila telefon a podívala se na hodinky. Do odchodu na schůzku jí zbývala půlhodina času. Otevřela notebook a zkontrolovala poslední nákupy na kreditní kartu, kterou měla v peněžence. Doufala, že zloděj už alespoň jednu kreditku použil a ona ho díky tomuto nákupu bude moci vypátrat, jenže na žádné z karet neproběhla nová transakce.

Ballardová se zaklonila a chvíli o tom přemýšlela. Zloději obvykle ukradené karty rychle přeprořádávají a jejich čísla druhé vlně zločinců, kteří se pak z kreditky zoufale snaží vyždímat co nejvíc, než ji oběť nechá v bance zablokovat. V tomto případě se to však zjevně nestalo. Ballardovou to trochu zklamalo – přemýšlela, jaký to může mít důvod a jestli má karty nechat zablokovat, nebo je raději nechat žít v naději, že tímto způsobem získá klíčovou stopu.

Hatterasová opět vykoukla přes příčku, ale neřekla nic.

„Copak je, Colleen?“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli mě ještě k něčemu potřebuješ.“

„Ne, za chvíli odjízďím na schůzku. Nemusíš tu zůstat.“

„Určitě?“

„Jo.“

„No dobře.“

Ballardová se znovu zadívala na monitor a zahájila proces hlášení krádeží kreditních karet a vyplňování žádostí o vystavení nových.